

A close-up photograph of a human eye with a striking blue iris. The eye is looking slightly to the right. The surrounding skin is fair and shows some texture. The text is overlaid on the image.

Steve Stanton

**A
tökéletes pár**

Az SFmag hétköznapi frissülő nonprofit, online magazin, amely ismertetőket, interjúkat, novellákat és híreket egyaránt közöl. Steve Stanton *A tökéletes pár* című novellája először jelent meg magyarul. Szabadon terjeszthető a szerző, a mű címe és a publikáló honlap URL címének feltüntetése mellett, kereskedelmi célra azonban nem felhasználható.

<http://sfmag.hu/>

© Steve Stanton

A tökéletes pár a technikai fejlődéssel együtt járó gazdasági olló rosszabbik végén élő családok választásairól és lehetőségeiről mesél.

Steve Stanton

A tökéletes pár

Shyla Cleary épp egy tál lencsét kavargatott, amikor Ryin, a férje belépett apró apartmanjukba. Alaposan szemügyre vette a férfit, a remény apró jeleit keresve. Sose volt szüksége pár másodpercnél többre ahhoz, hogy megmondja, milyen napja volt a párjának. Ryinbe semmiféle ravaszkodás nem szorult, kifogások keresésében sem volt valami nagy gyakorlata, már-már kórosan becsületes alaknak számított. Vastag ajkait összeszorította, fejét lehajtotta – újabb rossz nap. Bőre sötét volt, még egy feketéhez képest is, hosszú haja elrejtette az arcát, de esetlen, védekező testtartása mindent elárult. Shyla lelki szemeivel látta férje tökéletes testét a szakadt ing és koszos kezeslábas alatt – egy izomból gyúrt ébenfa szobor, az éjszaka angyala az ő öröme. Ehhez a látomáshoz úgy ragaszkodott, mintha egy talizmán lenne.

– Láttad, hogy mennyit ajánlanak most egy veséért? – kérdezte a férfi. Egy kinyomtatott hírfaxot lobogtatott ezt alátámasztandó, mintha egy olyan esküdtszék elé tárna bizonyítékot, amely soha nem olvasta el az apróbetűs részt. – Miért is nem tartottam meg az enyémet úgy, mint te? Most gazdagok lehetnénk.

Szomorúan megrázta a fürtjeit és a viseltes, szürke pokróccal fedett székbe dobta magát. Az arcán csillogó izzadtságcseppeket a karjával törölte le.

Shyla a főzőlapon gőzölgő edénybe fúrta a tekintetét. A linóleumpadlót nyirkosnak érezte meztelen talpa alatt, otthonkája alatt verejtékcseppek szaladtak le a bőrén. Már napok óta a harmincnyolc fokot környékezte a hőmérséklet, a gyilkos, száraz forróságtól úgy fortyogott az aszfalt a városban, mintha egy nagy serpenyő lett volna az egész.

– A vese mindig is jó befektetés volt – felelte, miközben óvatosan megtapogatta a hasát, érezve az ismerős sebhelyet. Tudta, hogy Ryin is az ő hasát nézi, nem kellett a férfi égszínkék szemét és a másik helyét eltakaró fekete tapaszt látnia hozzá. Néha úgy képzelte, hogy férje a hiányzó szemével még élesebben lát, bele a szívébe, a gondolataiba, mindent titkába. Jobb szerette volna, ha a tapaszt helyére egy üvegszem került volna, de nem, Ryin egy speciális implantátumra várt, infravörös és teleszkopikus lencsékkel, ennél kevesebbel nem érte be. A tapaszt az előttük álló szebb napok jelképe volt a számára, egy nyitott ajtó a reményteli jövőbe.

– Szerinted ideje lenne eladnunk? – kérdezte Shylát erőltetett közönyösséggel. A jobb térd fölötti lukat piszkálgatta közben a farmerjén.

– Nem hiszem – felelte Shyla hasonlóan mesterkéltnél módon. – Talán majd akkor, ha a piac tetőzik.

Ryin végül rámosolygott és bólintott egyet, befejezve a rituálét, ki nem mondott szavaikkal is csak megerősítve azt, amire mindketten gondoltak. Mikor szemtől szemben állunk a kétségbeeséssel, soha nem merjük nevén nevezni.

Shyla a lencselevest három műanyag tálba merte.

– Vacsorázhatunk? – kérdezte és fejével a háló felé intett. Ryin egy papírdobozba ejtette a hírfaxot és átballagott a hálósobába Kitreleért, a fiukért – még csak két éves volt, de már a család büszkesége, már beszélt és egyre több mindent értett.

– Szia, apu! – csendült fel a hangja, boldog ártatlanság fűszerezte.

– Szia, Kit! – visszhangozta az idősebb hang, de az apáéban ott lapult a fásultság. – Vacsora.

– Hoppázzunk, apu!

– Hoppá? Fejjel lefelé?

A visitás kitört a hálóból és betöltötte az apró apartmant, remény és élet remegett benne. Ryin a nyakába ültetve hozta Kitrele, a kisfiú az ajtó fölötti boltívre csapott, ahogy mindig is szerette. Shyla elrendezte a három tálát a fából készült költöztetődobozon és vizet öntött három műanyag pohárba.

Gyorsan végigfutotta a hírfaxot, majd a padlóra dobta – az árak ismét az égbe szöktet, az egyre idősödő népesség kétségbeesetten küzdött a beszűkült forrásokért. Ryin véradó kiegészítőit a tálja mellé tette és közelebb húzta az egyetlen karosszéküket is, hogy a férje helyet foglalhasson. A vitaminkiegészítőket minden olyan donor ingyen kapta, aki folyamatosan tudott teljesíteni. Shyla az enyhe vérszegénysége miatt csak havonta egyszer tudott vért eladni, így nem jogosult rá. Magának egy sima hokedlit hozott a konyhafülkéből. Miközben leült, a hatalmas lila kapszulát nézte, és azon gondolkozott, a férje hogy tudja azt egyáltalán lenyelni.

Ryin leültette Kitet, majd odébb húzta a karosszéket, hogy a fiával szemben legyen, mindketten mosolyogtak. Apa és fia. Ugyanaz a mosoly, ugyanazok az ajkak, ugyanaz az orr, csak Kit bőre volt jóval világosabb, mulatt krémszínű, pont, mint Shyláé. A haja is erős lesz, egyenes, szintén az anyja öröksége, semmi göndör fürt, nagyon jó haj, remek alapanyag az átültetéshez. A nő megérintette hátul a fejbőrét, ahonnan kimetszették a hajhagymákat. Ha megnöveszti az ember felül a haját, akkor fel sem tűnik a hiány – de akkor is tudja, akkor is emlékszik rá és a kifizetetlen számlák akkor is az útjába állnak, mint a behajtani tilos táblák, hogy meg kelljen fordulnia, más utat kelljen keresnie. *Táncolj, te liba, táncolj és énekelj nekünk egy dalt, te kis olcsó ribanc.*

A lencsepörköltnek olyan íze volt, mint az ázott kartonnak, pont illett a mai naphoz, de Shyla nem merte kimondani a nyilvánvalót, a panaszkodás csak további problémákat okozna, zavart, talán nyílt veszekedést is. Ha csend van, akkor lenyeljük a problémáinkat, gondolta magában. Remélte, hogy a pokolban égnek majd, ahonnan már nem érhetik el őket többé, nem bukkanhatnak fel, hogy újabb darabokat hasítsanak ki belőlük.

Miközben szótlanul evett, a tapétát nézte és a hallgatásba ragadva büntudatot érzett amiatt, hogy kifogyott a fűszerekből. Újra. A tapéta sűrű felületén kifakult, rózsaszín fuksziák és buja borostyánindák sorakoztak. A karosszék fölött kék zsírkrétafirka éktelenkedett, átlós, balról jobbra emelkedő vonalak, szabálytalanul követve egymást. Először

megpróbálta lemosni, de a tapéta mintája hamarabb megadta magát, mint a zsírkréta, barna paca maradt csak a próbálkozás helyén, olyasmi, mint amit a Rorschach-teszteknel látni. El is fenekelte Kitet a kék zsírkrétanyomért és azóta is bántotta, hogy ezt tette. Ma már más jutott eszébe, ha ránézett – egy kisgyermek első műalkotását látta.

– Festettél ma? – kérdezte Ryin, miközben a hatalmas vérkapszulára meredt a tálja mellett.

– Sikerült befejeznem egy újabb darabot a *Borostyánsárkányok* sorozatba – felelte Shyla hálás büszkeséggel. – Tobias minél előbb látni is akarja.

– Tudod, hogy a vén kujon semmi mást nem akar, csak bejutni a bugyidba? – A férje arcán megrándultak az izmok.

– Ryin! – csattant fel Shyla, majd gyorsan Kit felé fordult. – Kész vagy, drágám? Nem akarsz játszani a bujcibabáiddal?

Segített a kisfiúnak leszállni a székről és figyelte, ahogy a szobája felé totyog.

– Akkor is igaz – bizonygatta Ryin komor tekintettel.

– Persze, hogy igaz, de legalább megveszi a festményeim!

– Ennyi erővel el is osztogathatnád őket.

– Ryin!

– Jól van, sajnálom. De mennyi ideig hitegetheted még? Nem lesz neki elég örökké az, hogy lát itt-ott felvillanni valamit. Előbb-utóbb elő fog állni a farbával, akkor meg aki bújt, aki nem...

– Azt hittem, ezen már túl vagyunk, drágám.

– Tudom, tudom. Azért van, mert eddig igyekeztelek távol tartani a húspiactól. – Ryin felkapta a lila kapszulát, és a nyelvére tette. A műanyag poharat a szájához emelte, ivott, fulladozott, végül nagy nehezen lenyelte. – Fúj, ez a városi pisa. – A poharat a durva fafelületű asztalra csapta. – Már rendes vizet sem engedhetünk meg magunknak.

Shyla kimérten bólintott, a sebhelyeket figyelte a férfi karján, amik alatt megfeszültek az izmok. Kivételes minőségű csontvelő, az orvosok is

megmondták. A típusához képest rendkívül tiszta DNS. Benne volt a spermabank-katalógusokban és az egyik heréje rekordáron kelt el öt évvel ezelőtt. Karcsú, izmos, nem is túl szőrös, örömszerzésre született test.

– Ne menjünk be a vécébe? – Shyla suttogásában egyértelmű volt a szándék. – Legalább mi itt vagyunk egymásnak.

Kitre nézett, aki a hálósoba padlóján játszott. Az apartmanban mindössze két szoba volt, azokat sem választotta el ajtó – na meg egy vécéfülke, mosdó nélkül; ha a gyerek ébren volt, a szülei csak itt teremthettek maguknak egy kis privát szférát.

– Vért adtam ma délután – felelte Ryin nyersen. – Talán majd később. Shyla meghunyászkodva felállt, összeszedte az edényeket és az evőeszközöket, Kit bumfordi gyerekvilláját és csőrös poharát, aminek az ivórésze olyan volt, mint egy kiöltött nyelv.

– Ne rohanj el ilyen gyorsan, édesem – állította meg Ryin egy gyengéd érintéssel. Ő is felállt és erős karjaival átölelte a feleségét. – Az Átmeneti Szolgáltatoknál ma már úgysem kapok újra munkát – súgta halkan a nő nyakába. – Alig ment előre a sor és a brókerek is csak a kékeknek szóltak.

– Sejtettem – felelte Shyla, élvezte, hogy újra ott lehet a férfihez simulva és az illatába burkolózva. Feromonok, mintha függő lenne. Egy drogos, akinek naponta szüksége volt egy izzadságcsepre a szerelmeséből.

– Lassan behal ez az egész város, a saját mérgében fő. Még zúmerek is álltak a sorban, munkára várva.

– Valami csak akad – mormolta Shyla különösebb meggyőződés nélkül. – Úgy álltam ott egész nap, mint valami jobbágy – folytatta Ryin elcsukló hangon. Dühítette, hogy a hangja elárulja a gyengeségét, így hangosabban folytatta, szinte már kiabált, mélyre rejtett büszkeségéből merítve a szavakat. – Az a kormánybróker kijött a kis mappájával és műanyag vigyorával és esküszöm neked, kitöröltem volna akár a seggét is a bizonyítványommal egy napi munkabérért...

Shyla szorosabban a férfihez simult, érezte, hogy párja remeg, a mellkasa háborog. Nem mert hátrébb húzódni, nem akarta újra sírni látni. Édes Istenem, ne most, ne ma.

– Meg fog halni, Shyla, nem fogom tudni megmenteni.

A nő teste ösztönösen megfeszült. Elengedte az edényeket, azok a padlóra zuhantak, majd ellökte magától a férjét.

– Hagyd abba! Soha nem mondj ilyet! Az ég szerelmére, meghallhat minket, Ryin!

Ryin gyorsan lehajtotta a fejét és könnycseppektől nedves arcát szakadt ruhájának vállába törölte. A szemét fedő tapasz kemény, acélos fénnel csillogott. Micsoda kettősség.

Shyla úgy fordult, hogy háttal legyen a gyerekeknek, majd halkán ezt mondta:

– Az orvos szerint még egy csomó ideje van, mielőtt át kellene ültetni a veséjét. Évek. Lehet, hogy addigra csökken az ár.

Vagy valahogy meg tudom őrizni az én nélkülözhető vesémet addig, amíg már elég nagy lesz ahhoz, hogy az övé lehessen – ez volt a titkos reménye.

– Ki kell jutnunk a városból, szívem – mormolta Ryin, mikor kissé magához tért. – Ezek a fortyogó vegyszerek egyszerűen szétégetnek mindent bennünk.

– Talán ha el tudok adni pár festményt... – reménykedett Shyla.

– Persze – bólintott Ryin, látszott rajta, hogy nem hisz ebben. Lehajolt, hogy felvegye a tálakat a padlóról. – Megnéztem pár optikát ma – mondta, miközben az edényeket a falra rögzített zománcozott mosogatóba tette. – Nézegettem a kirakatokat, mint egy zúmer. A Future Vision kiárusítást tartott.

Hát igen, gondolta Shyla, odakint várt rájuk a jövő, a vigasztaló ígéret, a végtelen lehetőségek... A dolgok akár jobbra is fordulhatnak. Csak még egy kicsit kell kitartaniuk. Csak napról napra.

– Nagyon zavar, hogy csak egy van...?

– Nem, csak elütöttem valamivel az időt. Annyi, hogy nem látod annyira

a mélységét a dolgoknak, de nincs túl sok különbség, persze csak ha nem vagy valami művész vagy ilyesmi...

Lelkifurdalást érzett a térlátást igénylő hobbija miatt. Egy feleség, aki nem hajlandó megválni az egyik szemétől és ezért a férjének minden este olaj és terpentín szagától körülvéve kell elaludnia.

– Kéjük is volt? – kérdezte tőle.

– Nem pont az én árnyalatom, de majdnem.

– Akkor lehet, hogy várnod kellene, amíg nem találsz meg a tökéletes párját. Már annyi ideje vársz, pár hét nem lesz olyan nehéz, ugye?

Ryin oldalra hajtotta a fejét és fürkészőn nézte. Shyla összeszorította az ajkait és próbált rájönni, hogy most mire is gondol a másik.

Végül elmosolyodott.

– Akár egy örökkévalóságig is várnék a tökéletes párra, drágám.

Shylát előtörték az érzelmek. Emlékezni akart vele, emlékezni arra, hogy mennyit küszködtek azon a szemén, míg végül aláírták azt a szerződést – hogyan sírtak, hogyan adott búcsúcsókot arra a hideg, kék szemgolyóra, mielőtt a férjét elaltatták volna a műtétéhez. *És ha az egyik szemed botránkoztat meg téged...* Ha nyakig ülsz az adósságban, és két hónapra előre ki kell fizetni a lakbért, hogy menedéket találhass a vihar elől. Akkoriban egy kartondobozból készült sátorban laktak egy sikátorban, egy húsz fős, mocskos utcai kommunában – egészen addig, amíg Shylát tömegesen meg nem erőszakolta egy arra járó fegyveres banda és egy jó barátját agyon nem verték, amiért meg akarta volna védeni őt. Most itt van ez a privát apartmanjuk, egy biztonságos otthon a rendőrség által felügyelt városrészben és egy fekete, műanyag szemtapasz. Ne nézz hátra, Shyla, emlékeztette magát szigorúan és visszafogta a könnyeit, amik a szívéből akartak volna előtörni.

Ryin vizet töltött a mosogatóba és pár csepp kék mosogatószert adott hozzá, Shyla pedig a törülközőért nyúlt. A férfi elmosta az egyik piros műanyagból készült tálat és a nőnek nyújtotta.

– Te egy jó ember vagy, Ryin Cleary – tört ki Shylából váratlanul, és át akarta ölelni, fel akart olvadni benne, olvasni a gondolataiban, a lényévé válni. Szüksége volt rá. A férfi volt a múzsája, ő miatta volt érdemes élni.

Ryin elhessegetett pár fürtöt a szeme előtt és a nő arcába bámult. Szája bizonytalan mosolyra húzódott.

– Örülök, hogy velem vagytok, te és Kit. Jó, hogy van miért hazajönni. Így nem érzem azt, hogy le kellene ugranom a hídról az éjszaka.

Shyla visszamosolygott rá, bár belülről hideg szorongatta. Ennyire rossz lehet Ryinnek? Komolyan eszébe jutott, hogy leugrik és... Nem, nem, erre nem is szabad gondolni. Az ilyen gondolat még a végén valóra váltja magát. Ha beszélne róla, csak életre hívnánk, mint valami démont, amit csak a nevének kell nevezni és testet is ölt, áttör a dimenziókapun és a hideg, tiszta napfényre lép.

– Még mindig tervezünk egy másikat? – kérdezte. A teste olyan volt, mint egy ugrásra kész macskáé.

– Persze – vigyorgott a férfi. – Terhes vagy?

Úgy tűnt, hogy a meglepetés kellemesen érintette, bár kicsit feszült lett tőle. Shyla minden mozdulatát kielemezte.

– Még nem tudom. Minek örülnél jobban?

– Ne csináld már, mióta szeretnénk! Azok a gyors menetek a klotyóban... – kacsintott rá pajkosan.

Shyla úgy döntött, hogy itt az ideje Ryin fejének szegezni a fegyvert.

– Megtarthatjuk, ha az vagyok?

A férfi vigyora karikatúrává torzult.

– Megtartani?

– Úgy volt, hogy megtartjuk a következőt.

– Hát, igen, de akkor még ment a sor és volt pár dollár a tárcámban.

Shyla határozottan kihúzta magát.

– Eladtuk az első kettőt és meg akartuk tartani a második kettőt. Így döntöttünk.

Ryin értetlenül nézett rá, mintha valami nagy paradoxon feloldásával

küzdene. Megfordult és egy túlzottan erőteljes nyomással helyére pattintotta a mosogatószer kupakját.

– Most akkor terhes vagy, vagy nem? – kérdezte végül. – Elegendem van mára a játszadozásból.

Shyla nyelt egyet és próbálta megtalálni azt a hangot, amire ebben a helyzetben szüksége volt. Ideje kiállni és megmérettetni.

– Mondtam már, hogy nem tudom. Nem játszadózom veled. Csak annyit mondtam, hogy van rá egy kis esély, az ég szerelmére!

Beszélg hozzám, Ryin, üvöltötte közben hangtalanul. Hallanom kell a hangodat. Szeress engem! Szükségem van rád.

– Akkor majd visszatérünk rá, ha biztos leszel benne. Most viszont ideje Kitet ágyba tennünk.

Már ment is a gyerekszoba felé, hátrahagyva Shylát, hogy törölgesse el az edényeket és rágja magát a holnap reggel esedékes nőgyógyász miatt.

Némán állt és a lefolyóban örvénylő szürkés vizet figyelte. Mindig ugyanarra forog, állapította meg, mintha az élet kereke lenne, ami ugyanígy pörög az életből a halál felé, az előre eldöntött módon. Már két hete késik, de persze még nincs oka az izgalomra. Lehet, hogy semmi nincs. A legtöbb terhesség amúgy is elvetél az első trimeszter folyamán. Az embriók egyszerűen meghalnak az anyaméhben vagy végzetes rendellenességek jönnek ki rajtuk. Nagyon kicsi esélyük van, gyakorlatilag semmi. Egy rendesen kihordott baba a saját súlyát éri aranyban – ott van a legutóbbi hírfax ajánlataiban is. A lefolyó levegőért hörgött, miközben a szürke mosogatólé a pokolba hullott át rajta.

– Shyla, örülök, hogy látom! Jöjjön is be, ne várjon tovább. Elhozta a vásznat is. Remek.

Tobias betegesen édeskés modorossága olyan volt, mint egy rikító, ízléstelen öltöny – egy nemzetközi művészeti ügynök mesterkélten

kimódolt szerepe. Finoman nőies, anélkül, hogy meleg lenne – bár mindig is a vágy soha el nem ért tárgyának számított a meleg közösségében. Ötvenegy éves, de még sportol, hullámos, barna haja buja bokorként meredezik a fején. Ápolt, mindig vidám, a modern ember, aki teszi, amit akar, megy, ahova kell. És gyors a keze, ezt Shyla nagyon is megtapasztalta már.

– Jól nézel ki – közölte a férfi. – Hallom, a kicsinek vese kellene. Nagyon nem jó ez így. Tudom, hogy milyen drágák... én magam már a harmadik páromat nyúvöm. Gyűjtést kellene rendeznem a támogatók között. Nem is tudod, hogy mennyire odavannak érted. A *Borostyánsárcányokkal* nevet szereztél magadnak, ezt már bátran kijelenthetjük. És most egy újabb. Na, hadd vessek rá egy pillantást!

Shyla szótlánul átnyújtotta az értékes csomagot Tobiasznak, majd hálásan a férfi asztalával szemben álló ezüstszín plüssfotelbe ereszkedett. Azóta nem szólt egy szót se, hogy reggel kilépett az orvos felsővárosi rendelőjének ajtaján. Gyalog kellett jönnie, nem kockáztathatta a festményt a tömegközlekedésen, és csak egyszer állt meg, amikor megette a magával hozott szendvicset egy galambpiszoktól fehér beton támfalon ülve.

A kicsinek vese kellene, utánozta magában. Még a nevét se tudod, te szemét. Gyűjtést rendezni? Egy nap alatt meg tudnád csinálni saját magad is, ha épp akarnád – egy pillanatra együttérzést tettetnél, mintha egy pennyt dobnál az éhező afrikaiaknak. Fogalmad sincs arról, milyen azért imádkozni, hogy a gyereked megéljen még egy évet, milyen őt magadhoz szorítani, miközben remegsz a félelemtől, hogy egyikőtöknek sem fog sikerülni, hogy mindketten elsorvadtok és megtörtök majd, mind a száraz nád a változások szelében.

– Shyla, most kicsit csalódott vagyok. Nem kellene ennyire elkapkodnod a munkát...

– Mi? – nézett fel hitetlenkedve.

– Tudod te, miről beszélek. Ezek a vonások rosszak. Érződik a feszültség. Túl feszült vagy. Szétcsúszol.

Shyla úgy érezte, valami megfeszül a szíve körül. *Ne mondd ezt*, kérte szótlanul. *Nem tudom elhinni.*

Tobias megcsóválta a fejét azzal a bozontos, barna sörénnyel és nyájasan tovább csacsogott.

– Ha megváltoztatod a stílusod, fel kell hagynod a sorozattal. Nem vághatod tönkre a *Borostyánsárkányokat* így. Fontos emberek érezték úgy, hogy be kell fektetniük ebbe.

A férfi szavai elveszítették az értelmüket, Shyla szörnyülködve nézte, hogyan mozog Tobias szája, hogy a kissé előreugró felső ajkára szürke árnyfoltok tapadnak. Milyen könnyen darabjaira hullik egy élet. Úgy össze lehet gyúrni, mint egy papírt, mint egy rossz vers skiccét.

– Nem is figyelsz arra, amit mondok – korholta a férfi. – Te tényleg nagyon feszült vagy.

Odalépett mellé, körülvette. Hátulról megragadta a nő vállát és masszírozni kezdte az izmait, elcsodálkozva a merevségükön.

Shyla nem nézett fel rá, valahogy sikerült megtalálnia a hangját, még valami kis magabiztosságot is erőltetett bele.

– Pont olyan jó ez is, mint a többi – suttogetta, remélve, hogy ez így is van.

– Ugyan már, drága Shyla. Tudod hány fiatal művész van manapság a városban? – A férfi megfogta a nő karját és a lapockáit ritmikusan nyomni kezdte a gerince felé, a feszültség ellen, egy téglafal ellen hatva. – Egyszerre csak háromra-négyre tudom ráirányítani a figyelmet, te is tudod. Csak arra a kevés kiválasztottra, akik a legígéretesebbnek tűnnek.

A keze előre csúszott és a nő mellére tapadt, gyengéden megszorította. – Kedvellek, Shyla, tudod.

Istenem, soha nem lett volna szabad megengednem neki, hogy hozzám érjen, szólalt meg a riasztócsengő Shyla fejében. A főfogást akarja. Most. A lelkeért jött. Megpróbálta eltolni a férfi kezét, de az olyan keménnyé vált, mintha vasból lenne. A mellbimbói megkeményedtek. Becsukta a szemét.

– Kérlek, Toby – suttogetta. Érezte, hogy valami lassan kúszik fölfelé a torkán. – A festmény...

Az idő mintha kitágult volna körülötte, egy kétdimenziós fényképbe burkolódzott, a fekete-fehér homályban a szürke végtelen árnyalataiba süllyedt. Innen egy örökkévalóságon át lehetne zuhanni, merült fel benne, zuhanni és soha nem érni el az aljára.

Tobias színpadiasan felsóhajtott. A keze életre kelt és folytatta a masszírozást.

– Tényleg nem tudom, Shyla.

Kettőkor Ryin úgy döntött, hogy ideje lelépnie az Átmeneti Szolgálatoktól. A főbb brókerek már feltöltötték a kvótáikat, ő meg még mindig itt várt. A sor hosszú kígyóként nyúlt el előtte, éhező katonák felvonulása, akik mind munkát kerestek. A felsővárosból is itt éjszakázott pár zúmer, jó előre letáboroztak egy napi bér reményében. Ryin undorodva elhúzta a száját, ahogy kilépett a sorból. Újabb nap az ördögnek, sőt, az egész elcseszett hét. Ha délután nem osztogathatna szórólapot a szabad zónában, akkor nem lenne vasárnapi ebédjük, még használt zsírba mártogatott kiflicsücsök sem.

Lekezelt pár haverjából a sorból, biztatták egymást, ahogy szokták. A kormánybróker is sajnálkozott egy kicsit, majd adott pénzt a buszhoz a belvárosba. Ryin zsebre vágta majd elindult, göndör fürtjei ide-oda csapódtak, az érmék csilingeltek a zsebében. Elment a busz, nem is foglalkozott vele. Csak pár mérföld.

Lehetne rosszabb is. Lehetne egyedül is a városban, mint egy bogár az útvesztőben. Legalább ott van neki Shyla, aki összetartja a dolgokat. Édes Istenem, meghalna nélküle, nyomorultul, magányosan. Micsoda egy kedves szuka volt, milyen kacér az ágyban. Kívánhat-e többet egy férfi a társától? Eladná a szívét is érte, ha kettő lenne belőle. Miközben sétált, megérintette a szemét fedő fekete műanyagot, az üreges hang a lépései ütemeit visszahangoztak. Melegen tűzött a nap, egy felhő se úszott az égen, de a

négyszögletes hegyek árnyékai időről időre hűvösebb menedéket biztosítottak a számára. Az aszfalt fölött remegett a forráság a távolban, ahogy kiizzadta magából a déli nap hevét, enyhe szél lengedezett, ami inkább szívott, mint fújt, inkább egy helyben örvénylett, mint tartott valahova.

Egy becsületes ember mindig talál becsületes munkát, emlékeztette magát, amikor felvette a szórólapokat és megkezdte a körét. Évekkel ezelőtt mondta ezt az apja, az apja, akinek valamikor még háza is volt, kerttel, és az újszülött fiát úgy hozta haza, hogy kék takarók és kis darabokra aprított zöldségek várták egy picit üvegedényben. Bár Ryin apja már régóta halott volt, a generációja még a külvárosokban élt, a szürke nemzedék, emberek, akik egy egyszerűbb korból maradtak vissza, amikor még tiszta volt a levegő, zöld a föld, egészséges az étel. Nem voltak hajlandóak elfogadni az új biotech transzplantátumokat és valódi szerveket akartak, amikor a testük bizonyos részei cserben hagyták őket.

Nem így az új generáció, a zúmerek, akik egymással versengve szereztek meg minden technológiai újítást, minden érzékszervfejlesztést, divatimplantokat és kozmetikai ritkaságokat, akik még a saját termékenységüket is eladták egy biotech kiegészítőért. Bár soha nem fizettek volna természetes emberi szervekért, mégis nagyon hamar létrehozták az újszülött csecsemők igencsak jövedelmező piacát. Ryin a felsőváros felé nézett, a külvárosi dombok felé és a két zúmer gyerekére gondolt. Kit bátyjára és nővérére, akik luxusban élnek, új névvel és új arccal. Majd eszébe jutott Shyla. El tudnának tartani még egy éhes szájat a családban?

Semmirekellőnek érezte magát, miközben éhbérét osztogatta a szórólapokat a szabad zónában. A stricik az elfoglalt hely miatt zargatták, a fakabátok meg valami szökevénynek nézték és egész délután a nyomában voltak. Legszívesebben feladta volna. Jobb lenne hagyni, hogy rácsatlakoztassák egy gyár számítógépére a városon kívül. Egy jó implanttal hamar előrébb jutna. Hétfévente lecsatlakozna, hogy

hazamenjen Shylához és Kithez, besétálhatna a Future Vision üzletébe és belezúmolhatna a hitelgépbe – és megkaphatná végre a tökéletes párt, ami infavörös és teleszkópikus, és pont olyan gyönyörű kék árnyalatú, mint a másik. Elzúmolhatna akár a Holdig is.

Kicsit későn ért már haza a vacsorához, de üresen találta a lakást.

Úgy állt az ajtóban, mint egy marionettbábu, várva, hogy valaki megrántsa a zsinórokat. Sem üzenetnek, sem dulakodásnak nincs nyoma, friss terpentint sem érezni a levegőben. Az ajtófélfának támaszkodott, a hasában valami jeges bizsergést érzett. Próbált lehetséges magyarázatokat találni. Olyan könnyen darabokra tud esni minden.

Próbálkozz először lent Mrs. Hanovernél, mondta magának nyugodtan, majd megperdült és rohanni kezdett. Kit ott volt. Mrs. Hanover addigra már meg is vacsoráztatta répapürével. Kissé aggódott Shyla miatt. Az orvos, a művészeti ügynök – legkésőbb kettőre vagy háromra haza kellett volna már élnie. Mrs. Hanover lelki szemei előtt utcai bandák és perverz alakok képe bukkant fel – nem jó, ha egy csinos hölgy egyedül mászkál kint, ráadásul Shyla soha nem vitt magával pisztolyt, csak egy rövid kábítópengét a tárcájában.

Ryin pár érmét nyomott a nő markába a pesztrálásért, majd hazavitte Kitet. Szótlanul ültek az egyetlen karosszékükben, és a szürke háttér előtt pompázó rózsaszín fuksziákat nézték. Apa és fia. Két lélek. Igazából semmit sem számítanak a dolgok nagy rendszerében.

Kit elaludt. Ryin várt. A város ott tombolt körülöttük.

A sötétség lepelként ereszkedett le rájuk. Ryin a kiságyba tette Kitet, és visszament a székéhez. Az ajtó felé fordította és leült. Bámulta az ajtót, szuggerálta, hogy kinyíljon. Alkudozott vele. Könyörgött neki, hogy nyíljon ki és hozza vissza Shylát az életébe, állítsa helyre a lelki egységüket.

Újrapörgette az elmúlt napot magában, minden egyes szót, minden apróságot. Ha másként mondott volna valamit. Ha lett volna pár dollár a zsebében. Kaleidoszkópszerű jövőképek villantak fel minden egyes gondolatára. Az eshetőségek sűrű főzetként bugyogtak feje katlanában. Ha

a lehető legrosszabbat képzeled el, akkor minden mást könnyebb lesz elfogadni. Ha mindent elveszítesz, akkor sebezhetetlenné válsz minden további fájdalommal szemben.

A felesége pár perccel éjfél előtt nyitotta rá az ajtót.

– Hála Istennek, kedvesem – tört ki a férfiből, ahogy felpattant, hogy magához szorítsa. – Annyira aggódtam!

– Nincs semmi baj – mosolygott rá Shyla bizonytalanul. Rózsaszín szemtapasza jobb napokat ígért mindnyájuk számára.

Első megjelenés: On Spec #9, 1992. Minden jog fenntartva.

Fordította Cs. Szabó Sándor (szs)

A szerzőről

Steve Stanton az SF Canada elnökhelyettese. Science fiction novellái tizennégy országban és tizenegy nyelven jelentek meg, első regényét a torontói ECW Press adta ki *The Bloodlight Chronicles: Reconciliation* címen.